

Ο Προικοννήσου Ιωσήφ για τον βίο και τις αρετές του Αγίου Νεκταρίου

/ [Ενορίες](#)

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε την Παρασκευή 8 Νοεμβρίου 2024 (Ονησιφόρου μάρτυρος, Ματρώνης οσίας, Θεοκτίστης της Λεσβίας, [Νεκταρίου Πενταπόλεως του εν Αιγίνη](#)), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στην οποία ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ](#).

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμα του μίλησε για τον εορταζόμενο μεγάλο Άγιο

Νεκτάριο, έναν Άγιο που ήρθε στην ιστορία της Εκκλησίας σαν κάτι εντελώς ξένο προς την κατάσταση η οποία επικρατούσε στην εποχή του, μια εποχή κατά την οποία βασίλευε ο ορθολογισμός.

Παρακολουθήστε την ομιλία του Μητροπολίτη Προικοννήσου κ. Ιωσήφ:

«Κι όμως αυτό το μικρό παιδάκι, ο Αναστάσης από τη Σηλυβριά της Θράκης ήταν το κάτι άλλο, εξ' απαλών ακόμη ονύχων. Ήταν ένας άνθρωπος ο οποίος αγάπησε τρελά τον Χριστό από τη νηπιακή του ηλικία και ξεχώριζε από όλα τα παιδιά της Σηλυβριάς και από όλους τους νέους της Κωνσταντινούπολης στην οποία ευρέθηκε αργότερα και από όλους τους δασκάλους, αλλά και από όλους τους ρασοφόρους από την ώρα που φόρεσε το τίμιο ράσο.»

Ήξερε γιατί έβαλε το σχήμα και έγινε μοναχός, συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, ήξερε γιατί έγινε Ιερέας και ήξερε ότι από την ώρα που έβαλε το ράσο, η ζωή του θα ήταν μία ζωή σταυρού. Και παρά τούτα πολιτεύθηκε με γενναιότητα, απύθμενη ταπείνωση, με απaráμιλλη υπομονή, ανεξικακία και συγχωρητικότητα.

Ήδη από τα πρώτα του βήματα ως ιερομονάχου και κατόπιν ως νεαρού Επισκόπου, σε μια εποχή που η Αλεξάνδρεια δεν είχε Επισκόπους, για να είναι το αποκούμπι, η βοήθεια και το στήριγμα του Πατριάρχη και την ίδια στιγμή ο μοχλός της καλής και κατά Θεόν λειτουργίας του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας.

Και τότε ξεσηκώθηκε όλος ο ανθρώπινος φθόνος, όλη η ζήλια και όλη η κακία εναντίον του. Μέχρι το σημείο να τον αποδιώξουν κακήν κακώς από την Αίγυπτο και να έρθει στην Αθήνα στιγματισμένος, όπου ο τότε Μητροπολίτης Αθηνών Προκόπιος, του φέρθηκε με τρόπο βάνανσο, απάνθρωπο, αφιλάδελο.

Και παρά το γεγονός ότι οι Ευβοείς τους οποίους είχε διακονήσει ως ιεροκήρυκας με υπόμνημα ζήτησαν τον Άγιο ως Μητροπολίτη τους, αυτοί που αποφάσιζαν ψηφίζοντας τον αγνόησαν παντελώς και αρκέστηκε στη θέση του διευθυντή της Ριζαρείου Σχολής.

«Αλλά εκεί, ο άνθρωπος του Θεού αγωνίστηκε να κάνει ανθρώπους του Θεού. Και δεν ήταν τόσο η θεόσοφη διδασκαλία του, όσο το προσωπικό του παράδειγμα, που έβλεπαν στο πρόσωπο του, μία παρουσία του ίδιου του Χριστού.

Οι Άγιοι φανερώνουν τον Χριστό στην εποχή τους. Ο Άγιος Νεκτάριος με όλη την αρετή του, με την ταπείνωση του, την υπομονή του, την ανεξικακία του, την προσευχητικότητα του, την απέραντη αγάπη του, το καλογηρικό ήθος και φρόνημα του, ενέπνεε τους Ριζαρείτες που αργότερα έγιναν κληρικοί, τον λαό του Θεού και φιλόθεες ψυχές οι οποίες βλέπονταν τον θέλησαν να αφιερώσουν την ζωή τους

στον Χριστό. Τον έβλεπαν να είναι το Ευαγγέλιο εφαρμοσμένο στην καθημερινή τους ζωή, κάθε ώρα και κάθε στιγμή.»

Αυτόν τον μεγάλο Άγιο, τον οποίον οι άνθρωποι τον περιφρόνησαν, ο Θεός τον δόξασε τόσο πλούσια, από την ώρα αμέσως της κοιμήσεως του που άρχισε ένας ποταμός θαυμάτων ο οποίος συνεχίζεται μέχρι σήμερα και θα συνεχίζεται μέχρι της συντελείας των αιώνων. Υπήρξε ο δημοφιλέστερος Άγιος για τους Έλληνες, αλλά την ίδια στιγμή εξαπλώθηκε η αγάπη του και σε άλλους ορθόδοξους λαούς.

Κι όπως είπε ο Σεβασμιώτατος ολοκληρώνοντας το κήρυγμα του:

«Έμεινε ο ταπεινός Πενταπόλεως Νεκτάριος «εις μνημόσυνον αιώνιον» να μας θυμίζει την αλήθεια του Χριστού, την αλήθεια του Ευαγγελίου, να μας φανερώνει την αληθινή ζωή, να μας οδηγεί χέρι-χέρι στον Χριστό.»

Παρακολουθήστε σε επανάληψη την Αγρυπνία:

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι.Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς)